

vértólulást kapok... Semmi, semmi... fekete foltok a fehér papíron... cigaret-
támnak csigaalakban felszálló kékes füst-
je... a kemencéből áradó hőség... és
egy gondolat sem, csak ez a roppant erő-
ködés: gondolni akármit, akárhogy. Ah,
hogyan megértem Musset sorát: „láthatni
semmitevőket, akik túrják a földet“.

Ha talán meg is kérdőjelezhetjük itt-ott
Lemaitre vívódásainak sorait — a képző-
művészek mindenesetre vastag nagyplaj-

bással teszik fel ezeket a kérdőjeleket —
s levonjuk belőle egy tárcacikk szükséges
pózát — az agyából szavakat elővarázsoló
betűvető meztelen kétségei mégiscsak
megmaradnak.

„Ének, hajolj ki ajkamon” — így szól
az örök költői invokáció s néha mégis Ba-
bits Atlantiszának bűvára kapkod levegő
után a költői sisak alatt: fuldoklik és ke-
resi a szavakat, de sohasem biztos, hogy
megtalálja őket.

Majtényi Mihály

Konyovics Milán

Heverő nő (olaj)